

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 19/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 162

Hòa Thượng dạy rằng tất cả Phật pháp là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ. Trong quá trình học tập, càng lúc chúng ta nhận rõ và đối trị được nhiều tập khí phiền não của chính mình thì đó mới là công phu. Học Phật pháp mà càng lúc càng u mê, càng lúc càng không nhận ra tập khí phiền não của mình thì chúng ta đã học sai. Hoặc càng tu học thì càng buông xả đối với “*danh vọng lợi dưỡng*” thì đó là đúng. Càng tu học, càng dính vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, ham muốn mọi thứ, vướng mắc trong nó thì đó là tu sai.

Hòa Thượng nói tu hành đơn giản là tan nhạt những tập khí phiền não trước đây là tu đúng còn nếu không tan nhạt mà nặng nề hơn thì phải mau mau thay đổi. Việc này chúng ta phải tự nhận ra nơi nội tâm, tự thay đổi, tự làm mới. Không ai nhận ra giúp chúng ta. Cho nên học Phật là phải càng lúc càng giác, càng ngộ còn nếu càng lúc càng mê thì sai rồi.

Khi chưa tu học thì chưa có tiếng nói nhưng sau khi đã tu thì họ có đủ địa vị, tiếng nói và ngồi trên. Họ trở nên “*tham sân si*”, cống cao ngã mạn. Trường hợp này, tu xấu hơn là không tu. Trước đây, tôi chỉ chuyên đi chẵn vệt vậy mà ngày nay tôi lại có thể làm công tác phiên dịch. Nếu tu học mà thấy được khen tặng, được nổi tiếng rồi khởi ý niệm cho rằng mình hơn người thì đi chẵn vệt còn hơn. Người nông dân thật thà chất phác niệm Phật sẽ vắng sanh còn người nổi tiếng bị nhiều loạn nội tâm bởi danh lợi thì niệm Phật không thể vắng sanh.

Hòa Thượng nói mục tiêu lớn nhất của Phật pháp là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ. Nếu tu học mà càng lúc càng mê thì tu sai rồi. Có người từng tụng được 1000 bộ Kinh Pháp Hoa những anh ta vẫn không thể ăn chay được. Nếu tụng được 1000 bộ như vậy thì lẽ ra phải có tâm từ bi rộng lớn, khởi tâm động niệm luôn nghĩ đến chúng sanh bởi đây là Kinh điển Đại Thừa. Tuy nhiên, khi biết người em mở đạo tràng niệm Phật, anh ta mắng em mình là không đủ đạo lực. Tâm anh ta luôn là các người làm gì có công đức bằng tôi, tức là bị 1000 bộ Kinh Pháp Hoa đè chết. Cho nên, chướng ngại, tập khí lớn nhất của chúng ta là luôn nghĩ người khác không bằng mình.

Gần đây, tôi mong muốn anh em tiếp tục dịch Bộ Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú. Để hoàn thành công việc này, dự kiến thời gian sẽ kéo dài trên 10 năm. Khi giảng năm 2014, Ngài đã gần 90 tuổi. Bộ giảng này là bộ giảng sau cùng của Hòa Thượng. Dài

hơn 900 tập, bộ giảng này là cốt tủy của 70 năm tu hành của Ngài. Hiện tại, cũng có một bác đang yêu cầu chúng tôi dịch Bộ Thanh Tịnh Minh Hối của Kinh Lăng Nghiêm mà Hòa Thượng giảng.

Tôi có một thời gian làm giáo dục, bây giờ có người làm được rồi, thì tôi trở về công tác dịch thuật. Số lượng người tu học Phật pháp theo Hòa Thượng cũng rất đông. Quan sát trên trang web của chúng ta, riêng từ 12 giờ đêm qua đến 3 giờ sáng này, đã có trên 20000 lượt truy cập.

Cho nên, chúng ta phải lấy Phật pháp Đại Thừa làm nền tảng thúc đẩy giáo dục chuẩn mực đạo đức. Việc này cũng biểu pháp rằng phải hướng nội chứ không hướng ngoại. Vì sao? Vì khi chúng ta tiếp xúc nhiều người sẽ bị người ta làm cho nhiễu loạn, tiếp xúc với “*danh vọng lợi dưỡng*” cũng sẽ bị tập khí này làm cho nhiễu loạn.

Như lời Hòa Thượng dạy, mục tiêu của Phật pháp là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ. Làm thế nào để phá mê? Chỉ có Phật pháp, giáo huấn của Thánh Hiền và các bậc tu hành chân chánh mới giúp chúng ta phá mê. Hòa Thượng đã đem kinh nghiệm tu hành 70 năm của mình để giảng dạy, truyền thừa lại cho hậu thế. Chúng ta tiếp nhận Phật pháp là phải hiểu được ý của Phật pháp là gì? Chúng ta nói rằng y giáo phụng hành vậy thì chúng ta có y theo lời dạy để làm không hay chỉ làm theo tập khí của mình, thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*”?

Hòa Thượng lại nhắc đến Ngài Anan là đa văn đệ nhất và Ngài Phú Lô Na là thuyết pháp đệ nhất. Anan học rộng nghe nhiều nhưng không có sức định do chưa vào công phu nên chưa chứng quả còn Ngài Phú Lô Na lúc trước là một vương tử, sau đó theo Phật tu hành thì một thời gian đã chứng quả. Ý đoạn này Hòa Thượng muốn nói là tu hành phải có thành tựu, chí ít là phải chuyển đổi được tập khí phiền não của mình, không chuyển đổi được thì sai rồi.

Đa văn như Ngài Anan mà vẫn bị Ma Đăng Già dẫn đi mất, may mà thiện căn phước của Ngài sâu dày nên Ngài chưa phạm giới. Cho nên Phật pháp là học bao nhiêu thì thật làm bấy nhiêu thì mới có chân giá trị. Học mà không làm thì chỉ biết nhiều, mọi thứ nói thông suốt nhưng không làm gì hết, ngày ngày vẫn chìm đắm trong tư lợi, tư dục, tư tình. Hòa Thượng nói rằng học như vậy thì chỉ là hý luận, chiêu lộng, đùa giỡn với Phật pháp, biến Phật pháp chỉ là tô điểm cuộc đời mình.

Con người thế gian rất thông minh nên người ta biến hình Phật pháp để dẫn dụ chúng sanh nhằm tư lợi. Ngày ngày họ cũng dạy người ta Bát Chánh Đạo nhưng quan trọng là tâm người nói có chánh hay không? Họ dạy người ta quán Tứ Niệm Xứ nhưng bản thân họ lại quán danh lợi, tiền tài, địa vị.

Cho nên Hòa Thượng nói trí tuệ và thông minh hoàn toàn khác nhau: “***Người thế gian có thông minh nhưng không có trí tuệ, loại thông minh này Phật pháp gọi là***

thể trí biện thông”. Tất nhiên họ chỉ biện luận thông với người không biết, không hiểu, còn với người chân thật tu học Phật pháp thì lời họ nói ra không thông được, chỉ là giả.

Hòa Thượng nói: “**Trí tuệ là do chân tâm lưu xuất ra còn thông minh là do ý thức khởi tác dụng**”. Trong ý thức là phân biệt, vọng tưởng, chấp trước, mang đầy tập khí xấu ác còn trong chân tâm không mang theo tập khí. “**Trí tuệ là từ nơi chân tâm khởi tác dụng. Người có trí tuệ đối với các pháp có được chánh biến tri**”, Hòa Thượng nói. Chánh biến tri là thấu hiểu các pháp một cách chân thật, đúng như thật. Hiểu đúng thì sẽ làm đúng, mang lại kết quả đúng như thật.

Phật pháp không xem trọng sở học ở thế gian vì nếu không khéo, sở học này trở thành thể trí biện thông. Trong mỗi chúng ta có “**trí tuệ vô sư là trí tuệ không cần thầy**”. Phải tận tâm tận lực giữ tâm thanh tịnh mới khai mở được trí tuệ này. Chỉ cần lão thật thành thật, cứ một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng thì khai mở được trí tuệ vô sư.

Hòa Thượng chưa học xong cao trung nhưng Ngài được các trường Đại học nổi tiếng tặng bằng tiến sỹ danh dự, rồi tham dự tại các hội thảo quốc tế với danh vị tiến sỹ. Cho nên Phật pháp là phải thật làm, nếu không thật làm thì mọi thứ mọi việc của chúng ta giống như người cưỡi ngựa xem hoa, đáng khổ đau, phiền não thế nào thì vẫn khổ đau, phiền não như thế đó. Nhiều người đang ở trong tâm cảnh này. Họ tuy ở trong ngôi nhà Phật pháp mà vẫn cảm thấy bức bách không lối thoát.

Hòa Thượng nói: “**Một phần tu trì thì có một phần thành tựu. Mười phần tu trì thì có mười phần thành tựu.**” Phật pháp không thể nghe xong, nói xong thì cuối cùng khổ đau vẫn khổ đau. Chúng ta phải áp dụng Phật pháp vào trong đời sống thường ngày. Khởi tâm động niệm của chúng ta đều phải có Phật pháp và chuẩn mực của Thánh Hiền dẫn đạo. Như vậy mới có sự tốt đẹp thu hái được từ quá trình học tập Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền.

Chúng ta thử quán sát xem, nếu đã nhiều năm học tập mà có thể áp dụng thực hành Phật pháp thì mặt mũi càng ngày càng sáng. Ngược lại, học tập mà không thực hành thì mặt mũi càng ngày càng tối. Bản thân tôi thấy mình rất may mắn vì còn có thể thực hành việc lạy Phật để vừa rèn tâm và rèn thân chứ nếu để quá già mệt mỏi đau nhức xương khớp thì rất khó. Bệnh khổ là do chính mình chệnh mảng. Từng ngày từng ngày chúng ta phải nỗ lực, chẳng ai giúp mình nỗ lực hết. Nếu xem nặng ngủ thì ngủ hoành hành, xem nặng cái ăn thì cái ăn sẽ sai xử mình. Mọi thứ đều là thói quen, vậy thì bây giờ chúng ta hãy thay đổi thói quen, giờ nào việc đó nhất định phải làm. Cho nên nếu tu trì một phần hay mười phần thì được một phần hay mười phần thu hoạch.

Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta có sự chệnh mảng. Giờ nào việc đó mới là tinh tấn, ngược lại giờ đó mà làm việc khác thì xen tạp. Lúc người ta lau nhà mà mình quét nhà hoặc chọn việc nhẹ hơn, thể hiện mọi tập khí lười biếng chệnh mảng thì đó chính là xen tạp. Hòa Thượng từng chỉ dạy đang làm việc này mà đi làm việc khác là

xen tạp. Cho nên chỉ có chính mình nhận ra chính mình. Mình phải quán chiếu chính mình thì mới nhận ra diễn biến của tâm đang sai sử mình.

Tôi xem trọng các buổi học sáng này nên đến giờ học tôi rất tỉnh táo, không có việc gì có thể xen tạp làm thay đổi buổi học này. Hòa Thượng nói: **“Cho nên các tổ sư đại đức đã định ra thời khóa sớm tối là vì căn tánh của chúng sanh rất khó đối trị với tập khí của họ thời hiện đại. Đây là cách để chúng ta khởi phát tự nguyện, tâm đồng với Phật, nguyện đồng với Phật”**.

Thời khóa là để chúng sanh có tập khí sâu dày nhất định làm theo thời khóa đó, quan trọng nhất là đúng giờ mới là khó. Buộc mình vào thời khóa để không có thời gian rảnh. Các tổ sư đại đức định ra thời khóa niệm Phật, tụng Kinh A Di Đà hay 48 lời đại nguyện của Phật A Di Đà. Giờ nào việc đó theo thời khóa biểu, cho dù bận thì đừng việc đó lại để làm đủ thời khóa. Nếu không có thời khóa thì càng ngày càng chệnh mảng. Ngay như những cuộc hẹn, không bao giờ tôi đến muộn, luôn chủ động trừ hao ít nhất 20 phút thời gian tắc đường, xe hỏng./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!